31993R3603

31.12.1993 ÚŘEDNÍ VĚSTNÍK EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ L 332/1

NAŘÍZENÍ RADY (ES) č. 3603/93

ze dne 13. prosince 1993,

kterým se upřesňují definice pro použití zákazů uvedených v článcích 104 a 104b Smlouvy

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 104b odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise ([1]),

ve spolupráci s Evropským parlamentem ([2]),

vzhledem k tomu, že články 104 a 104b Smlouvy jsou přímo použitelné; že je-li to nezbytné, lze termíny použité v článku 104 a čl. 104b odst. 1 upřesnit;

vzhledem k tomu, že je třeba zejména upřesnit termíny „přečerpání zůstatku bankovních účtů“ a „jiný typ úvěru“, použité v článku 104 Smlouvy, zejména se zřetelem na úpravu pohledávek existujících k 1. lednu 1994;

vzhledem k tomu, že je žádoucí, aby národní centrální banky, které se účastní třetí etapy hospodářské a měnové unie, vstoupily do této unie s aktivy v podobě pohledávek obchodovatelných v tržních podmínkách, zejména proto, aby přispěly k požadované pružnosti měnové politiky Evropského systému centrálních bank a aby umožnily poskytnutí standardního příspěvku jednotlivými národními centrálními bankami zúčastněnými na měnové unii do měnového příjmu, který se mezi ně má přerozdělit;

vzhledem k tomu, že centrální banky, které po 1. lednu 1994 mají ještě pohledávky vůči veřejnému sektoru, jež nejsou obchodovatelné nebo na něž se vztahují podmínky, které nejsou tržní, by měly být oprávněny dodatečně převést tyto pohledávky na cenné papíry s pevnou dobou splatnosti obchodovatelné za tržních podmínek;

vzhledem k tomu, že odstavec 11 Protokolu o některých ustanoveních týkajících se Spojeného království Velké Británie a Severního Irska stanoví, že vláda Spojeného království může zachovat svou úvěrovou strategii „Ways and Means“ u Bank of England tak dlouho, dokud Spojené království nepřejde do třetí etapy; že je vhodné umožnit převedení hodnoty těchto prostředků na dluhopisy s pevnou dobou splatnosti obchodovatelné za tržních podmínek, pokud Spojené království přejde do třetí etapy hospodářské a měnové unie;

vzhledem k tomu, že Protokol o Portugalsku stanoví, že „Portugalsko je oprávněno zachovat možnost autonomních oblastí Azory a Madeira využívat bezúročného úvěru u Banco de Portugal na základě podmínek stanovených stávajícím portugalským právem“ a že „Portugalsko se zavazuje, že vyvine nejvyšší možné úsilí, aby výše uvedený režim ukončilo co nejdříve“;

vzhledem k tomu, členské státy musí přijmout vhodná opatření, aby zákazy uvedené v článku 104 Smlouvy byly účinně a plně dodržovány; že zejména nesmí být využito odkupů na druhotném trhu k obcházení účelu tohoto článku;

vzhledem k tomu, že v rámci mezí stanovených tímto nařízením nemůže přímý nákup obchodovatelných dluhových nástrojů vydaných veřejným sektorem jednoho členského státu centrální bankou jiného členského státu ochránit veřejný sektor před pravidly tržního mechanismu, uskutečňují-li se tyto nákupy pouze za účelem správy devizových rezerv;

vzhledem k tomu, že bez dotčení úlohy svěřené Komisi na základě článku 169 Smlouvy je podle čl. 109f odst. 9 a článku 180 Smlouvy úkolem Evropského měnového institutu a následně Evropské centrální banky zajistit, aby národní centrální banky dodržovaly povinnosti stanovené Smlouvou;

vzhledem k tomu, že vnitrodenní úvěry poskytované centrálními bankami mohou podpořit plynulé fungování platebních systémů, a že jsou proto vnitrodenní úvěry ve veřej-

([1]) Úř. věst. C 324, 1.12.1993, s. 5. Úř. věst. C 340, 17.12.1993, s. 3.
([2]) Úř. věst. C 329, 6. 12. 1993., a rozhodnutí ze dne 2. prosince 1993 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

ném sektoru v souladu s účely článku 104 Smlouvy, pokud je nelze prodloužit do příštího dne;

vzhledem k tomu, že by neměla být dotčena úloha státní pokladny, jíž vykonávají centrální banky; že i když zúčtování šeků vystavených třetími osobami na účet veřejného sektoru centrálními bankami může příležitostně zahrnout poskytnutí úvěru, nesmí být článek 104 Smlouvy vykládán tak, že zakazuje takové operace, pokud ve svém souhrnu neústí v poskytnutí úvěru veřejnému sektoru;

vzhledem k tomu, že držba mincí, jež vydal veřejný sektor na vlastní účet, centrálními bankami představuje bezúročnou formu úvěru poskytnutou veřejnému sektoru; že však tato praxe, jedná-li se pouze o omezené částky, nenarušuje zásadu obsaženou v článku 104 Smlouvy; že proto z důvodů obtíží, které by vyvolal úplný zákaz této formy úvěru, může být tato forma povolena v mezích stanovených tímto nařízením;

vzhledem k tomu, že po sjednocení má Spolková republika Německo zvláštní obtíže při dodržování meze stanovené pro tyto prostředky a že za těchto okolností je vhodné povolit jí na omezenou dobu vyšší podíl;

vzhledem k tomu, že financují-li centrální banky závazky veřejného sektoru vůči Mezinárodnímu měnovému fondu nebo závazky, které vyplývají z uskutečňování systému střednědobé finanční pomoci zřízeného v rámci Společenství, má to za následek zahraniční pohledávky, jež nesou všechny znaky rezervních fondů; že je proto vhodné je povolit;

vzhledem k tomu, že se na veřejné podniky vztahuje zákaz stanovený v článku 104 a čl. 104b odst. 1; že jsou definovány ve směrnici Komise 80/723/EHS ze dne 25. června 1980 o zprůhlednění finančních vztahů mezi členskými státy a veřejnými podniky ([1]),

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

1. Pro účely článku 104 Smlouvy se:

a) „přečerpáním zůstatku bankovních účtů“ rozumí jakékoliv poskytnutí prostředků veřejnému sektoru, jež se v účetnictví zanese nebo může zanést jako záporné saldo;

b) „jiným typem úvěru“ rozumí:

i) jakákoliv pohledávka vůči veřejnému sektoru existující k 1. lednu 1994, s výjimkou pohledávek s pevnou dobou splatnosti nabytých před tímto dnem;

ii) jakékoliv financování závazků veřejného sektoru vůči třetím osobám;

iii) aniž je dotčen čl. 104 odst. 2 Smlouvy, jakákoliv operace s veřejným sektorem, jež vede nebo může vést ke vzniku pohledávky vůči němu.

2. Za „dluhové nástroje“ ve smyslu článku 104 Smlouvy se nepovažují: cenné papíry získané od veřejného sektoru k zajištění přeměny v cenné papíry s pevnou dobou splatnosti obchodovatelné za tržních podmínek:

– pohledávek s pevnou dobou splatnosti nabytých před 1. lednem 1994, které nejsou obchodovatelné za tržních podmínek, nenastává-li splatnost těchto cenných papírů později než splatnost uvedených pohledávek;

– částek z úvěrové strategie „Ways and Means“, kterými disponuje vláda Spojeného království u Bank of England, do případného dne přechodu Spojeného království do třetí etapy hospodářské a měnové unie.

Článek 2

1. Ve druhé etapě hospodářské a měnové unie se odkupy obchodovatelných dluhových nástrojů vydaných veřejným sektorem jednoho členského státu národní centrální bankou jiného členského státu nepovažují za přímé nákupy ve smyslu článku 104 Smlouvy, pokud se tyto nákupy uskutečňují pouze za účelem správy devizových rezerv.

2. Ve třetí etapě hospodářské a měnové unie se následující nákupy uskutečňované pouze za účelem správy devizových rezerv nepovažují za přímé nákupy ve smyslu článku 104 Smlouvy:

– nákup obchodovatelných dluhových nástrojů veřejného sektoru některého členského státu uskutečněný národní centrální bankou jiného členského státu, který se neúčastní třetí etapy hospodářské a měnové unie, od tohoto sektoru,

– odkup obchodovatelných dluhových nástrojů veřejného sektoru některého členského státu, který se neúčastní třetí etapy hospodářské a měnové unie, uskutečněný Evropskou centrální bankou nebo národní centrální bankou členského státu, který se účastní třetí etapy, od tohoto sektoru.

Článek 3

Pro účely tohoto nařízení se „veřejným sektorem“ rozumějí orgány nebo instituce Společenství, ústřední vlády, regionální nebo místní orgány nebo jiné veřejnoprávní orgány, jiné veřejnoprávní subjekty nebo veřejné podniky členských států.

([1]) Úř. věst. L 195, 29.7.1980, s. 35. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Komise 93/84/EHS (Úř. věst. L 254, 12.10.1993, s. 16).

„Národními centrálními bankami“ se rozumějí centrální banky členských států a Lucemburský měnový institut.

Článek 4

Vnitrodenní úvěry poskytované Evropskou centrální bankou nebo národními centrálními bankami veřejnému sektoru se nepovažují za úvěry ve smyslu článku 104 Smlouvy, pokud jsou omezeny na příslušný den a nelze je prodlužovat.

Článek 5

Pokud Evropská centrální banka nebo národní centrální banky obdrží od veřejného sektoru k inkasu šeky vystavené třetími osobami a připíší je na účet veřejného sektoru předtím, než byly odepsány z účtu banky, na kterou je šek vystaven, nepovažuje se tato operace za úvěr ve smyslu článku 104 Smlouvy, uběhla-li od přijetí šeku stanovená lhůta, jež odpovídá obvyklé lhůtě pro inkaso šeků centrální bankou příslušného členského státu, za podmínky, že případné prodlení mezi přijetím šeku a jeho zúčtováním je výjimečné, že jde o malou částku a že se v krátké době vyrovná.

Článek 6

Drží-li Evropská centrální banka nebo národní centrální banky mince vydané veřejným sektorem na jeho vlastní účet, nepovažuje se to za úvěr ve smyslu článku 104 Smlouvy, je-li hodnota těchto mincí nižší než 10 % mincí v oběhu.

Do 31. prosince 1996 platí pro Německo hodnota 15 %.

Článek 7

Financují-li Evropská centrální banka nebo národní centrální banky závazky veřejného sektoru vůči Mezinárodnímu měnovému fondu nebo závazky, které vyplývají z uskutečňování střednědobé finanční pomoci zřízené nařízením (EHS) č. 1969/88 ([1]), nepovažuje se to za úvěr ve smyslu článku 104 Smlouvy.

Článek 8

1. Pro účely článku 104 a čl. 104b odst. 1 Smlouvy se „veřejným podnikem“ rozumí každý podnik, ve kterém mohou stát nebo jiné územní samosprávné celky přímo nebo nepřímo vykonávat rozhodující vliv vlastnictvím takového podniku, svou finanční účastí v něm nebo pravidly, jimiž je řízen.

Má se za to, že stát nebo jiné územní samosprávné celky mají rozhodující vliv, pokud ve vztahu k určitému podniku přímo či nepřímo:

a) drží většinu upsaného základního kapitálu takového podniku;

b) kontrolují většinu hlasů připadajících na společenské podíly vydané takovým podnikem nebo

c) mohou jmenovat více než polovinu členů správního, řídícího nebo dozorčího orgánu takového podniku.

2. Pro účely článku 104 a čl. 104b odst. 1 Smlouvy netvoří Evropská centrální banka a národní centrální banky součást veřejného sektoru.

Článek 9

Toto nařízení vstupuje v platnost dnem 1. ledna 1994.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 13. prosince 1993.

Za Radu

předseda

Ph. MAYSTADT

([1]) Nařízení Rady (EHS) č. 1969/88 ze dne 24. června 1988, kterým se zavádí jednotný systém střednědobé finanční pomoci platební bilanci členských států (Úř. věst. L 178, 8.7.1988, s. 1).